

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ

Άρ. Πρωτ.: 219

Βέροια, 22 Απριλίου 2024

† ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ

έλέω Θεοῦ Ἐπίσκοπος καί Μητροπολίτης

τῆς Ἱερᾶς καί Ἀποστολικῆς Μητροπόλεως Βεροίας, Ναούσης καί Καμπανίας

πρός τόν ἱερόν κλῆρον καί τόν εὐσεβῆ λαόν

τῆς καθ' ἡμᾶς θεοσώστου Ἐπαρχίας

«Τί οὖν μοι ἀνταποδίδετε; Εἰς τί ἀμνημονεῖτε μου;»

Ὡρα ἀπολύτου σιγῆς ἡ ὥρα πού ἡ κτίσις, κατά τόν ἱερό ὕμνογράφο, «ἡλλοιοῦτο φόβῳ» βλέποντας τόν Χριστό «έν σταυρῷ κρεμάμενον». Ὡρα ἀπολύτου σιγῆς, γιατί κανεῖς δέν μπορεῖ νά συλλάβει τό μυστήριο τῆς θείας ἀγάπης, πού φθάνει μέχρι τοῦ Σταυροῦ, μέχρι τῆς θυσίας μέ τόν πιό ἐπώδυνο καί ταπεινωτικό τρόπο γιά τή σωτηρία τῶν ἀνθρώπων, πού ἀποστάτησαν καί ἀμάρτησαν. Ὡρα ἀπολύτου σιγῆς, γιατί κανεῖς δέν μπορεῖ νά κατανοήσῃ πῶς εἶναι δυνατόν αὐτοί πού εὐεργετήθηκαν τόσο πολύ ἀπό τόν Ἰησοῦ, νά ζητοῦν πρίν ἀπό λίγο τή σταύρωσή του. Ὡρα ἀπολύτου σιγῆς γιά νά ἀκούσουμε ὅλοι, εἴτε εὐρισκόμεθα ἐνώπιον τοῦ Ἐσταυρωμένου Κυρίου μας εἴτε ὄχι, τά ἐρωτήματα πού διατυπώνει σιωπηρά ὁ Χριστός μας καί ἐκφράζει ὁ ἱερός ὕμνογράφος.

«Τί οὖν μοι ἀνταποδίδετε; Εἰς τί ἀμνημονεῖτε μου;»

Τί μοῦ ἀνταποδίδετε γιά τίς εὐεργεσίες μου, γιά τά θαύματα πού σᾶς ἔκανα, γιά τίς θεραπείες πού σᾶς χάρισα; Γιά ποιόν λόγο μέ ξεχνᾶτε;

Δέν εἶναι ἀνθρώπινο παράπονο αὐτό! Ὁ Χριστός ὡς Θεός γνώριζε τήν ἐξέλιξη τῶν πραγμάτων, γνώριζε τήν ἀγνωμοσύνη τῶν ἀνθρώπων, ἀλλά αὐτό δέν τόν ἐμπόδιζε φυσικά νά προσφέρει πρὸς ὅλους τήν ἀγάπη του. Ἀπό ἀγάπη γιά τόν ἄνθρωπο ἔγινε, ἄλλωστε, ἄνθρωπος. Ἀπό ἀγάπη γιά τόν ἄνθρωπο δίδαξε καί θαυματούργησε. Ἀπό ἀγάπη γιά τόν ἄνθρωπο καί τή σωτηρία του θυσιάζεται τώρα ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ. Ἐπιλέγει γιά τόν ἑαυτό του τόν πιό σκληρό καί ἐπονείδιστο θάνατο, γιά νά σώσῃ τόν ἄνθρωπο ἀπό τόν αἰώνιο θάνατο. Γίνεται ὁ ἴδιος κατάδικος τῶν ἀνθρώπων, γιά νά λυτρώσῃ τούς ἀνθρώπους ἀπό τήν αἰώνια καταδίκη.

«Τί οὖν μοι ἀνταποδίδετε; Εἰς τί ἀμνημονεῖτε μου;»

Τά έρωτήματα αυτά δέν έκφράζουν ένα δικαιολογημένο γιά τά ανθρώπινα δεδομένα παράπονο, αλλά άποτελοϋν έναν άκόμη τρόπο έκφράσεως τής αγάπης τοϋ Κυρίου μας πού έπιδιώκει μέ τή θυσία του καί μέ τή σιωπή του νά άφυπνίσει τίς νωθρές συχνά καί άδιάφορες συνειδήσεις μας, πού έπιδιώκει νά μās κάνει νά κατανοήσουμε ότι δέν άρκει νά στεκόμαστε άπέναντι στον Σταυρό του καί νά συγκινούμεθα, χωρίς νά συνειδητοποιοϋμε ότι ο Χριστός δέν θυσιάσθηκε γενικά καί άόριστα γιά τούς ανθρώπους, αλλά γιά τόν καθένα μας προσωπικά. Έπιδιώκει νά μās παρακινήσει νά έξετάσουμε ο καθένας τόν έαυτό του πώς άνταποκρίνεται στή θυσία τοϋ Κυρίου μας γιά τή δική του σωτηρία, αλλά καί γιά τίς πολλές εύεργεσίες πού καθημερινά μās χαρίζει.

Ένώπιον τοϋ Σταυροϋ τοϋ Κυρίου μας καί ένώπιον τοϋ έαυτοϋ μας αυτήν τήν ώρα, άς έλέγξουμε ο καθένας μας ποιά είναι ή στάση μας άπέναντι στον δι' ήμās καί διά τήν ήμετέραν σωτηρίαν Σταυρωθέντα Κύριό μας.

Άνταποδίδουμε μέ τίς πράξεις μας, μέ τήν αγάπη μας, μέ τήν ύπακοή μας στο έλλήμά του τή δική του αγάπη καί τίς εύεργεσίες του; Άξιοποιοϋμε τή μεγάλη δωρεά τής σωτηρίας πού μās προσφέρει έργαζόμενοι γι' αυτόν τόν σκοπό ή άδιαφοροϋμε; Είναι ή σκέψη μας καί ή ψυχή μας μόνιμα στραμμένες προς τόν Σωτήρα καί Λυτρωτή μας ή μήπως οι καθημερινές φροντίδες μας, οι έπιδιώξεις μας, τά συμφέροντά μας, οι άδυναμίες καί τά πάθη μας μās κάνουν νά τόν ξεχνοϋμε καί ίσως κάποιες φορές νά τόν άρνούμεθα; Μήπως κατακρίνουμε καί καταδικάζουμε μέ τά λόγια μας τούς σταυρωτές του ή άκόμη καί τούς συγχρόνους μας άρνητές του, αλλά μέ τίς πράξεις μας καί μέ τή ζωή μας κάνουμε καί έμεϊς τό ίδιο;

Ένώπιον τοϋ Έσταυρωμένου Κυρίου μας σήμερα άς είμεθα είλικρινείς μέ τόν έαυτό μας. Άς μήν άρκεσθοϋμε στή συγκίνηση, αλλά άς προχωρήσουμε στή μετάνοια. Άς ζητήσουμε σάν τόν εύγνώμονα ληστή καί έμεϊς τό έλεός του καί άς μιμηθοϋμε τό παράδειγμα τής άφοσιώσεως τής Παναγίας Μητέρας του, τοϋ ήγαπημένου μαθητοϋ του, τοϋ εύσχήμονος Ίωσήφ καί τοϋ πιστοϋ Νικοδήμου καί τών εύσεβών μαθητριών του, γιά νά τόν αίσθανθοϋμε άναστημένο μέσα στην ψυχή μας καί γιά νά άναστήσει καί έμās άπό τίς πτώσεις καί τίς άμαρτίες μας.

Διάπυρος προς τόν δι' ήμās παθόντα Κύριον εύχέτης

Ο Μητροπολίτης

† Ο Βεροίας, Ναούσης καί Καμπανίας Παντελεήμων